

- фінансову інформацію кожні пів року;
- структуру капіталу;
- детально про кандидатів в члени Наглядової ради;
- інформацію про винагороду членам Виконавчої та Наглядової рад;
- починаючи з 1995 року, дані акціонерів, які володіють 5 і більше відсотками акцій корпорацій (до 1995 року необхідно було повідомляти лише прізвища акціонерів, які володіють більш ніж 25 відсотків);
- інформації про злиття або реорганізацію;
- запропоновані зміни в статуті;
- прізвища осіб або назви компаній, які запрошуються для проведення аудиторської перевірки [3, с. 85].

На відміну від японської корпоративної моделі, у німецькій моделі з акціонерами необхідно узгоджувати наступні питання:

- капіталу;
- ухвалення рішень щодо співпраці з філіями;
- внесення змін до статуту;
- підвищення суми винагороди членам Наглядової ради;
- поглинання та злиття корпорації, придбання контрольного пакету акцій.

Список використаних джерел

6. Ткачук І. І. Аналіз класичних моделей корпоративного управління. *Економічна наука*. 2014. №11. С. 69-73.
7. Атаманчук З.А., Макогін З.Я., Моделі корпоративного управління: світовий досвід та проблеми формування в Україні в умовах сучасних викликів та загроз. 2022. №2 (46). С. 67-75.
8. Полінкевич О., Лещук В. Японська модель корпоративного управління підприємницькими структурами. *Економічний часопис Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки*. 2018. №2. С. 83-88.

Познякова Т. С.
студентка 54 групи ФМОІТ

ІННОВАЦІЙНИЙ РОЗВИТОК СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА В УКРАЇНІ

Інновація в сільському господарстві (агроінновація, інновація в агропромисловому комплексі) – це результат праці, отриманий завдяки використанню нових наукових знань, що прямо чи опосередковано сприяють вдосконаленню процесу виробництва сільськогосподарської продукції та створюють додаткову споживчу вартість, та водночас спрямований на вдосконалення предмету дослідження цих знань [1. с. 73].

Рівень впровадження передових технологій в аграрній галузі є низьким, оскільки він обмежується особливостями самого сільського господарства. Можна виділити наступні особливості інноваційного процесу в сільському господарстві:

- залежність від територіального розташування та кліматичних умов;
- різноманітність видів продукції зумовлює відмінності у технології обробки та зберігання;
- тривалий процес розробки інновацій;
- дослідження живих організмів;
- переважно поліпшувальний характер інновацій;
- різний рівень освіти працівників сільського господарства.

На інноваційні можливості підприємств в сільському господарстві також впливає регіональна система підготовки наукових, інженерних кадрів, система залучення інвестицій у регіон, регіональна підтримка інноваційних проектів, інвестиційний клімат регіону, розвиток системи взаємодії підприємств із науковими та освітніми установами регіону, наявність у регіоні кластерів інноваційного розвитку, агротехнопарків [2, с. 29].

Також специфічним для галузі сільського господарства є потреба в підтримці з боку держави, яка буде сприяти мінімізації збитків та дозволяти аграрним підприємствам функціонувати за умов втрат, що були спричинені природними чинниками.

Однією з причин низького рівня інноваційної діяльності сільського господарства в Україні є неналежне державне фінансування інноваційної діяльності: існують суттєві диспропорції, що мають місце між сумами коштів вкладених підприємцями в галузі та коштами з державного бюджету. В останні роки сільськогосподарські підприємства вкладають більш ніж вдвічі більше грошей в розвиток інноваційної діяльності в галузі ніж держава.

В сільському господарстві інновації можна класифікувати за різними ознаками, але найчастіше – за предметом та сферою застосування. За цією ознакою інновації поділяються на:

- біологічні (введення нових сортів рослин, порід тварин і птиці);
- технічні (використання нового обладнання та техніки);
- технологічні (нові технології в землеробстві та тваринництві, технології виробництва та зберігання продукції, екологізація землеробства);
- хімічні (створення нових добрив та засобів захисту рослин);
- економічні (нові форми планування, організації, управління);
- соціальні (забезпечення комфортних умов праці і відпочинку робітників сільського господарства);
- інновації в менеджменті (нові способи та методи ефективної мотивації та управління);
- маркетингові (нові сегменти ринку та канали збуту продукції, розширення асортименту) [3].

Підприємства прагнуть підвищити прибутковість та продуктивність, саме тому в Україні більшість інновацій є технологічними, тобто пов'язаними з інтеграцією новітніх технологій у сільське господарство, що дозволяє підприємствам:

- підвищити продуктивність та врожайність виробництва завдяки точному використанню зрошення;
- покращити систему управління витратами (використовуючи автоматизовані системи управління, підприємства зможуть контролювати та коригувати посіви, скорочувати витрати на виробництво, аналізуючи кількість необхідних для кожної ділянки господарства ресурсів);
- знизити кількість відходів (використання новітніх цифрових технологій допомагає зменшити витрати ресурсів, часу та праці та підвищити врожайність);
- зменшити слід вуглецю та викопного палива за допомогою використання нового екологічного обладнання [4, с. 35].

Розвиток інновацій в сільському господарстві може суттєво посилити конкурентні позиції аграрного сектору України та вивести її на провідне місце на світових ринках продукції аграрного виробництва.

Список використаних джерел

9. Демиденко Л. М. Організаційно-економічні напрями інноваційного розвитку сільськогосподарських підприємств. Науковий вісник Херсонського державного університету. 2016. Вип. 20. Ч. 1. С. 72–75. URL: http://www.ej.kherson.ua/journal/economic_20/1/19.pdf (дата звернення: 09.11.2023).
10. Могильна Л. М. Суть та особливості інновацій в сільському господарстві. *Приазовський економічний вісник*. 2022. Вип. 3 (32). С. 26-30.
11. Кот О. В. Теоретичні аспекти інноваційного розвитку аграрного сектору економіки та його організаційно - економічне забезпечення. *Проблеми науки*. 2008. №9. С. 30-37.
12. Карп'як О. О., Гавриш О. А. *Стан та тенденції розвитку сільськогосподарської галузі України. Бізнес, інновації, менеджмент: проблеми та перспективи*. 2023. С. 34-35.

Рожко О. А., студент
Бровкіна Ю. О., к.е.н., доцент
кафедри менеджменту організацій
Одеський національний економічний університет

ДЕЯКІ АСПЕКТИ ВПЛИВУ СУЧАСНИХ ТЕХНОЛОГІЙ НА УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВАМИ